

Karjalan kunnalla

Jo Karjalan kunnalla lehtii puu,
jo Karjalan koivikot tuuhettuu,
käki kukkuu siellä ja kevät on,
vie sinne mun kaihoni pohjaton.
Ma tunnen sun vaaras ja vuoristovyös
ja kaskien sauhut ja uinuvat yös
ja synkkien metsien aarniupuut
ja siintävät salmes ja vuonojen suut.
Siell' usein matkani määrätöin
läpi metsien kulki ja näreiköin,
minä seisoin vaaroilla paljain päin,
missä Karjalan kauniin eessäin näin.
Tai läksin kylihin urhojen luo,
miss' yhäällä vaaroilla asui nuo,
näin miehet kunnan ja hilpeän työn
ja näin, missä sykkii Karjalan syön.

Karjalaisten laulu

Suloisessa Suomessamme
oisko maata armaampaa,
kuin on kaunis Karjalamme,
laulun laaja kotimaa!
;: Lauluna sen kosket kuohuu,
järven aallot loiskuaa,
säveleitä salot huokuu,
ikihongat humajaa.;:
Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa,
vaan on laulun runsautta
kylvämättä kasvavaa.
;: Sit' ei pane Idän halla
eikä Pohjan pakkaset,
se ei sorru sortamalla,
sitä ei lyö rekehet.;:
Konsa vaino Suomeamme
kovin kourin koettelee,
silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee.
;: Ja kun onnen päivän koitto
Suomellen tas sarastaa,
silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa.;:

"Minä muistan"

Sanat ta sävel Alexander Saveljev

Kun opassuin karjalan kielellä paissa – sen muissan,
juoksentelin kun pallahin jaloin – vähäsen muissan.
Mie muissan kun muamo ta tuatton miut kasvatettih –
elyä muailmall' täll' pitäy, kuten miut hyö opastettih.
Kertosävel: Vain Karjalan mua on kaikkein paras,
vain Karjalan mua on miun rinnassain,
vain Karjalan mua ta muamoni sanaset piäss'.
Konsa lähemmä koista myö muailman loittosill' matkoill',
mieleh painamma paikan, min muissamma armahill' sanoill'.
Tultuo jälelläh, ketä myö haluomma sepäillä kotvan?
Vain ei muamo ta tuatto nyt potahill' enämpyä vuottan.
Kertosävel: Vain Karjalan mua on kaikkein paras,
vain Karjalan mua on miun rinnassain,
vain Karjalan mua to muamoni sanaset piäss'.
Pitäis useimmin muissella armahie muamuo ta tuattuo.
Jättäyä rahvahan muistoksi hyvyä, ei vihua ta pahua.
Mie muissan, kuin muamo ta tuottoni miut kasvatettih.
Elyä muailmall' täll' pitäy, kuten miut hyö opassettih.
Kertosävel: Vain Karjalan mua on kaikkein paras,
vain Karjalan mua on miun rinnassain,
vain Karjalan mua to muamoni sanaset piäss'.
Vienankarjalaiset sanat Valentina Saburova

VALLINKORVAN LAULU

[Oskar Merikanto. August Bernhard Mäkelän, 1863-1932, näytelmästä "Ruukin jaloissa", 1896. Lähde Maaseudun Nuorten Laulukirja, MNL, 1952, 67.]

1. Usjast' tulloop' miul aika ettee, ku pirttii uutee mie kullan toi! Annon' avvaimet kulla kättee, ja huilut iloisest' vastaan soi: "Siljä mailman tie!"
2. Lemme liekki kanss usjast sammuu, – rakkaus kauniski kattoo pois. Syäme sisuspuol' sillo tummuu, a kenpä rintaani riemun tois? Liukas mailman tie!
3. Syäimest huuhtelen mailman pilkat Mut orret päälläin on mustuneet – kunnes tanssin ja laulan illat; "Jos ois miu ortein viel uuvet!" Synkkä mailman tie

VIENAN RANNALLA

[Suomalainen kansansävel.

Mukaeli Antero Varelius = Antero Warelius, 1821-1904.]

1. Vienan rannall' koivun alla Kuulin laulun kaunihin, Aurinkoisen taivahalta Vaipussa aaltoihin.
2. Siellä istui ihanainen Neito kanteleinensa, Sulhoansa surevainen, Vierasmailla kaukana.
3. Vienan virran pyörtehiä Kyynelsilmin katselee, Aikojansa ikäviä Neito siellä laulelee:
4. "Tärkin rientää nuoruuteni, Niinkuin laine virrassa; Polttava on sydämeni, Kaipaus on rinnassa.
5. Kohta kuihtuu kukka liljan, Surkastuupi muotoni. Kultani! jos tulet hiljan, Löydät vaan mun hautani."
6. Näitä neidon laulellessa Luonto laski levolleen; Vaikeni jo lehvikossa Leivonenkin lauluineen. 7. Hiljaisesti kyyhkyläinen Nukkuu kanssa armaansa; Laulurastas yksinäinen Kuuntelee viel' neitoa.
8. Yö jo maita peittelempi Varjoisalla vaipalla, Ääni viimein vaikeneepi Valittava rannalla

MIELENI MINUN TEKEVI

[Suomalainen runosävel. Kalevala. Lähde Kalevala, SSKK, 1985, 5. 1. runo.]

Mieleni minun tekevi, Aivoni ajattelevi Lähteäni laulamahan, Saa'ani sanelemahan, Sukuvirttä suoltamahan, Lajivirttä laulamahan. Sanat suussani sulavat, Puhe'et putoelevat, Kielelleni kerkiävät, Hampahilleni hajoovat

Reppurin laulu

Luadogan meren randamil
mie kazvoin kaugobriha
siel mie paimoivirzie lauloin,
nyt eis on mieron piha.
Karjalan mail kuldakägözet kukkuu,
kirikön ristat kiildelöö,
taljankka se illoin tanssiloih kutshuu,
kandeleh hembieh helisöö.

Siel on kallis kandajain,
siel mielitiettoni tshoma.
Muamokullan kainalost on
mutshoin otettu oma.
Karjalan mail ...

Kierdelin da kierdelin,
on selga sumpthsan painos,
mieron matkamielenibä
omah kodih on ainos.
Karjalan mail ...

Me Karjalan lapsia laulavia

Me Karjalan lapsia laulavia
ja tanssivia oomme.
On Luojamme armias antanut
ilokaiunnan kanteloomme.
A, missäpä riemu niin riemulta tuntuu
kuin kaunihin Karjalan mailla?
Me nauramme, laulamme, soitamme vain,
vaikk' oomme niin paljoa vailla.

On meidän kuusoset kukkapäiset
ja hongat hopeavöiset.
On meidän mielissä päiväyt ain,
vaikk' ilmass' on hanget öiset.
A, missäpä riemu niin riemulta tuntuu
kuin kaunihin Karjalan mailla?
Me nauramme, laulamme, soitamme vain,
vaikk' oomme niin paljoa vailla.

Karjalan termäsillä

Karjalan termäsil' kun lapsena leikin
kyykkiä, keiloja kisaellen
maailman tieni jos minne nun veikin,
niin kotoisia kunnaita unhoita en.
Synnyinmaalleni mun kuuluu lauluni,
mä uskon voittoon oikeuteni.

Täällä taattoni, maammoni maja,
kultaista kotia en unhoittaa voi!
Purojen partailla viikate vilski,
rannoilla nuotio lieskoja loi.
Synnyinmaalleni mun kuuluu lauluni,
mä uskon uutehen onneeni.

Täällä on Väinämön virsien juuret,
täällä on lieskunut Ilmarin lies.
Meill' ovat jääneet aarteheet suuret,
ne kertoa hengen voimasta ties.
Synnyinmaalleni mun kuuluu lauluni,
sun kuustesi humina on hautani.

Kotimme kallis ja vapaus kansan
ihmisen armaimmat aarteheet on.
Karjalan lapsi, ne säilytä suojaa,
turvaksi niitten käy taistelohon!
Synnyinmalleni mun kuuluu lauluni,
sä säilytä mielesi kielesi.

Kehtolaulu

Ljuuli, ljuuli, ljuuli lastu,
ljuuli, ljuuli pikkurastu,
ljuuli ljuuli, ljuuli piendy,
ljuuli, ljuuli, ljuuli bai.

Bajju, baiju muoamon lastu.
Baju, baiju Mashua lastu.
Muamo Mashua liikuttau,
muamo Mashua uinottau.

Karjalaine rahvas

.,: Karjalaine rahvas soittaa da laulaa. .,:
Ikävät dai pahat mielet katelehel kaimua.

.,: Kahel puolel rajua karjalaiset kasvaa. .,:
Ikävä on heijän olla näkemättä rodnjua.

.,: Moni akka ukkua aijeloo da vuottaa. .,:
Itköy virret istuissah da abiel mielel suattaa.

.,: Hospoti tietäy vielägö kansa suanoo. .,:
Käet panna käsilöih da virret yhes vieldiä.

Karjalan kumbuzil

Jo Karjalan kumbuzil puut kukitah,
jo Karjalan koivikot tuuhevutah.
Kägöi kuldane kukkuu, on mua lumetoin,
viej sinne miun kaibavo pohjatoin.

Mie tunnen siun vuares ja kai mäjet nua,
dai kaskinna kai on jo Karjalan mua.
Ja synkis da sankois nois salomais,
ken salmiloin suis nyt souvella sais.

Jo moneh kerdapha kierringi nois,
mie Karjalan huogujahongikkolois
ja vuaroil sen seizoin palahin päin,
dai Karjalan kaiken eis silmäni näin.

Da vuaroin harjoil noil ukkoloin luo
miun nosti jo Karjalan korbi da suo.
Ja siel midä tunzin da kuulin da näin,
dai siit igipäiväzeh kaibavoih jäin.

Uhtuan valssi

Säv ja sanat Veikko Pällinen Uhtualta

Ain' kallehin nuoruuden muisto,
On Uhtuan viihtyisä puisto,
Soi tyynesti suloinen valssi
Siel' kanssasi puistossa tanssin

*Kun pelmanni valssia soittaa,
Hän tuuletkin soitollaan voittaa.
Ja Kuittikin tahdissa pauhaa,
Ja ennustaa aaltojen rauhaa.*

Ain' muistan nuo vaaleat illat
Ja Uhtuan katujen sillat,
Siel' tansseista kaimasit milma
Ja tunnustit: rakastan silma

Kun pelmanni...

Sen hempeän Uhtuan valssin
Jonk' soidessa puistossa tanssin.
Nyt lahjaksi nuorille annan
Ja lauluni aarteena kannan.

*Kun Pällinen valssia soittaa,
Hän tuuletkin soitollaan voittaa.
Ja Kuittikin tahdissa pauhaa,
Ja ennustaa aaltojen rauhaa.*

Kuitin koivu

Säv ja sanat Veikko Pällinen Uhtualta

Sorjana kasvaa valkea koivu
Kuittijärven rannalla
Sieltä se kuuluu lauluni sointu
Omalle armaalle

Kukkien peitossa ruohikkoranta
Sorsat selällä seilaa
Koivun juurella kultainen santa,
Odotan siellä heilaa.

Hyvä on olla kun lemmittyyn voipi
Luottaa sekä uskoa
Armas ei petä, armaani saapuu
Ennen iltaruskoa

Monta on koivua rannoillamme,
Kuitin koivu kaunehin.
Monta on tyttöä kankaillamme
Minun tyttöni ihanin.